

*Sara Smile*¹

Він заскочив мене зненацька в момент, коли я наспівувала якусь дурну пісеньку. Це був 2000 рік, тож можете з легкістю уявити будь-який банальний хіт — найімовірніше, у виконанні бойз-бенду, дівчинки-підлітка в короткому топі або перекачаного гугнявого мужика. Заглибившись у свої думки, я чекала на напій у барі і гадки не мала, що співала, аж поки краєм ока не помітила його усмішку і мене не пронизало відчуття приниження.

— Жахлива пісня, — промовила я, намагаючись говорити невимушено, — але ніяк не можу викинути її з голови.

Ми були знайомі з ним настільки, як зазвичай заведено між людьми в коледжі, яких не представляли одне одному і які ніколи не розмовляли між собою. Усі називали його Джо, хоча в той момент я вирішила, що ця коротенька дитяча форма імені явно не підходить його тілу довганя. Поклавши лікоть на стійку, він запитав:

¹ Назва пісні американського поп-рок-дуету «Hall & Oates» (Деріл Холл і Джон Оутс), 1975 р. (Тут і далі — прим. ред.)

— Але чи може бути пісня, яка застрягла в голові, насправді жадливою, якщо вона все ж спромоглася застрягнути в голові?

— Так.

— Але вона просто виконує свою задачу, — сказав він, — бути успішною, легко запам'ятовуватись.

— Дік Чейні¹ був успішним, — відповіла я. — Нацисти легко запам'ятовувались.

Усмішка знов торкнулася його губ.

Бармен підштовхнув мені пиво, і я з вдячністю схопила його, притуливши холодний келих до щоки. Пісня закінчилась, і її місце заповнив гул бару: брязкання кубиків льоду в шейкері, стукіт шайб настільного хокею, пара, що сиділа за барною стійкою і відчайдушно намагалася перекричати телевізор, що висів просто над головою бармена. Джо замовив випивку і почав діставати зім'яті купюри з кишені джинсів. Я вже зібралася повернутися до свого столика, коли почала грати «Sara Smile» Деріла Холла і Джона Оутса, і з його вуст вирвався приглушений стогін.

— Ідеальна пісня. — На цьому його рука занурилась в довгі темні кучері, а потім зісковзнула на щоку, поки він слухав.

«Hall & Oates»! Я обожнювала «Hall & Oates»! Вони були рідкісним вибором музичного автомату для цього часу — гурт, чие звучання 80-х років більшість моїх знайомих вважала старомодним, проте не настільки, щоб відправляти їхні диски на звалище, хоча, можливо, скоро це саме так і станеться. Я присунулася до

¹ Американський політик, віцепрезидент США у 2001—2009 рр.

барної стійки поруч із ним і слухала дивовижний, пристрасний перший куплет.

— Взагалі-то, — почала я, не в змозі зупинити себе, — я б назвала це ідеальним треком, ідеальним записом. Але ніяк не ідеальною піснею. — І хоча я бачила, що він уже почав розуміти, що я мала на увазі, все одно пояснила — так докладно, ніби йшлося про набагато складнішу ідею:

— Ідеальна пісня має міцнішу структуру: текст, акорди, мелодію. Її можна грати по-різному, виконувати по-різному, проте вона майже завжди лишатиметься ідеальною. Візьмемо, наприклад, пісню «Both Sides, Now»¹ — ти вже вибач, що перетворююся на дівчину, що говорить в барі про Джоні Мітчелл. Будь-який співак, якщо він, звісно, не повний лузер, може зробити кавер на цю пісню, і ти, слухаючи його, покриєшся сиротами, чи не так?

Було дуже сміливо сподіватися, що він знає цю пісню, але, швидко кивнувши, він промовив:

— Абсолютно так.

Я пригнулася, щоб не потрапити під пахву високого хлопця, який забирав випивку у бармена. Очі Джо були скеровані на мене, наче прожектори, тож я продовжила:

— А тепер повернемося до «Sara Smile». Чи можеш ти уявити когось іншого, крім Деріла Холла, хто б заспівав цю пісню так само, як він того дня?

Джо насторожив вуха. Деріл Холл відгукнувся довгим, витонченим рифом.

¹ Пісня канадської вокалістки Джоні Мітчелл, 1966 р.

Я рвучко підняла пальця в повітря, слідкуючи за мелодією:

— Бачиш? Найкрасивіша частина куплета — це просто його рифінг. Величну пісню (тут я, звісно, говорю в розумінні попроку) можна покращити за допомогою рифінгу або ж зіпсувати ним. Але вона не може покладатися виключно на імпровізацію.

Джо не здавався зневажливим чи знудьгованим, що було типовою реакцією на подібні мої виступи в минулому. Він не читав мені лекцію про теорію відносності, роблячи в повітрі лапки навколо слова «хороша музика». Він просто підняв пляшку «будвайзера», прихилив її до губ і зробив ковток.

Високий хлопець, що проходив повз нас, плеснув його по плечу, і очі Джо засяяли, впізнавши знайомого, тож, здавалося, на цьому ми закінчили. Але перш ніж я встигла піти, він обернувся до мене:

— Нагадай, як тебе звати? — Він так суворо примружився, дивлячись на мене, ніби я була колючкою, яку він намагався витягнути пінцетом.

— Персі, — відповіла я. — Бувай.

Я повернулася до столика, де моя сусідка по квартирі та її хлопець планували вечірку, на яку я не хотіла йти.

— Ну нарешті! — сказала Меган, тільки-но я сіла навпроти них на дерев'яну лавку. — Як гадаєш, однієї такої пляшки горілки вистачить? Ну ще содова і кег? — Вона показала мені стікер, вклеєний у її щоденник. — Це буде по п'ятдесят з кожного. Якщо тільки замість содової буде не «Red Bull».

Меган вивчала історію мистецтва, але, здавалося, більше задоволення відчувала, коли займалася простою математикою. Я терпіла її любов до порядку, вдаючись до

дрібних актів непокори: відкручувала кришки зубної пасти, запізнювалася з оплатою рахунків за телефон — все це було потрібно, щоб задовольнити мою внутрішню потребу в хаосі, не порушуючи при цьому нашої дружби, яка була для мене важливою хоча б тому, що була такою ж рідкістю, як і існування потворного діаманта.

— Я розповіла Тренту про нашу домовленість не запрошувати весь світ, — сказала вона, зробивши ковток коктейлю «космополітен» і кинувши багатозначний погляд на свого хлопця. Бідний Трент. Я була впевнена, що до цього часу вони вже розійдуться.

— Джо Морров прийде? — запитав мене Трент, поглядаючи одним оком на Меган. Коли я знизала плечима, він додав: — Ти ж з ним розмовляла на барі, так? Ми разом ходимо на економіку.

Меган вивернулася, щоб побачити стійку:

— А-а-а, оцей! Джо і Зої, які фанатіють від Боуї. Так, вони класні.

Я знала, що у нього була дівчина. Спостерігаючи за ним з іншого кінця бару, я згадувала романтичну комедію, яку подивилася, на жаль, у надто вразливому віці. В одній зі сцен чоловік, пристрасно дивлячись на головну героїню, каже: «Така дівчина народжується з хлопцем». У Джо не було бездоганної лінії підборіддя, вигнутих брів над широко розставленими очима — це компенсувалося, за формулою привабливості, яку я винесла з тих самих фільмів, гачкуватим носом, щербатими зубами і занадто квадратними плечима на високому худорлявому тілі. Але він носив ці кістляві кінцівки так, ніби енергія його поштовхоподібних рухів була найбільш очевидним способом змусити їх працювати. А з якою легкістю він усміхався і як легко

насуплював брови під впливом невинної душевної пісні! Такий хлопець народжується з дівчиною.

— Попередження про амебу, — пробурмотіла Меган, кинувши погляд через моє плече.

На мить у голові пролунало «бий або біжи», але я не обернулася. Мені було зрозуміло, що вона мала на увазі співробітників «Amoeba Music», легендарного музичного магазину в Берклі, де я підробляла на другому курсі, перш ніж перейти до його другорозрядного побратима «Rasputin Music», що трохи далі по вулиці. «Amoeba» видався апокаліптичним пейзажем для претензійних снобів і місцем одного воістину жахливого сексуального контакту; «Rasputin» був нормальним, але нудним, і там теж ніхто ніколи не говорив про власні пісні. Зараз я підпрацьовувала офіціанткою в кафе, отримуючи вдвічі більше, і відчувала себе щасливою, що позбулася їх усіх.

— Тільки студенти, — повідомила Меган. — Хлопець з бакенбардами і ще двоє. Ніла немає.

Ну звісно ж. Ніл би ніколи не прийшов у такий бар, розташований за кілька кварталів від кампуса, який славиться тим, що приймає навіть зовсім неякісно підроблені посвідчення. Рівень мого адреналіну спав.

— Чи варто запросити їх на вечірку? — запитала вона, роздуваючи ніздрі.

— У вас є дві секунди для прийняття рішення.

Це питання загнало мене в глухий кут — я ненавиділа їх, але могла з ними розмовляти.

— Гарзд! — вигукнула я саме в момент, коли амебівці пройшли повз наш стіл, навіть не кивнувши, не кажучи вже про розмову. Трент просвистів низьким тоном, який можна було розцінити як жалість або глузування.

Я впізнала всіх трьох по потилицях. Нас не можна було назвати близькими колегами; вони були надто зосереджені на тому, щоб довести свою спроможність старшим вельможам, що мали досвід вживання важких наркотиків і складне життя в Окленді. Пам'ятаю також випадок, коли хлопець з бакенбардами насміхався з мене за те, що я не знала гурту «Brian Jonestown Massacre»¹, на що я у відповідь звинуватила його в тому, що він має обширні, але не глибокі, знання, і досі дотримуюся цієї думки: для цих хлопців музика була колекціонерським захопленням, розлогим багажем знань, а не джерелом радості. Але все ж, як би там не було, привітатися було б доречно.

Ми з Меган зустрілися поглядами, її обличчя висловлювало співчуття.

Я відповіла їй вдячністю:

— Купімо просто собі «Red Bull», — сказала я, і вона засвітилася від радості.

Трент почав натякати, що їм час повертатися до його квартири, хоча була лише десята вечора, а ми були у списку охочих пограти в настільний хокей. «Принаймні я хоч ненадовго вирвалася з дому», — подумала я. — «Принаймні мені більше не доведеться обговорювати характеристики содових для розбавлення горілки». Він підсунув мені свою наполовину випиту пінту, а потім пішов за Меган, яка вже встала з-за столу. Це було пиво з присмаком сірки, але я все одно його випила поспіхом, усвідомлюючи, що час, протягом якого дівчина може залишатися сама в барі, перш ніж стане надзвичайно

¹ Американський рок-гурт, заснований у 1990 р. Антоном Ньюкомбом.